

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 95.

Tolvte Session.

43de Møde.

Løvedagen den 8de December Kl. 1.

(Fortsat.)

Lehmann: Den ærede Forslagsstiller har efter min Mening saa klart og udtømmende behandlet det foreliggende Spørgsmaal, at jeg havde troet ganske simpelt at kunne henholde mig til ham. Hvad der imidlertid har givet mig Anledning til at begjære Ordet, er en Ytring af den ærede Minister. Han sagde nemlig, at med Hensyn til alle de Love af den her omhandlede Bestaafenhed, der først blive forelagte Landstthinget, vil det være ligegyldigt, om en saadan Paragraph staaer der eller ikke, hvormod den vil kunne faae Anvendelse paa de Love, der først forelægges Folkethinget. Det forekommer mig, at den ærede Minister herved har givet en fuldstændig Nøgle med Hensyn til Betydningen af hele dette Spørgsmaal; men det forekommer mig ogsaa, at han herved har givet en fuldstændig Gjendrivelse af den Paastand, at man ligesaavel kunde forelægge disse Love i Landstthinget som i Folkethinget. Afgjørelsen af Spørgsmaalet om, i hvilken Lov en saadan Anviisning skulde være nødvendig eller ikke, kan jo dog umuligt beroe paa et aldeles tilfældigt Skjøn af Ministeriet over Arbejds Fordeling. Det maa nødvendigvis beroe paa selve Lovenes Bestaafenhed, og naar en saadan Anviisning igjennem Paragraphen kun skal tilføies de Love, der først forelægges Folkethinget, da vilde det, at Landstthinget lod denne Paragraph blive staaende,

medføre en ligefrem Anerkjendelse af, at det Prærogativ, som Grundloven utvivlsomt har tillagt Folkethinget med Hensyn til Finantsloven — jeg indrømmer ogsaa, at det consequent maa finde Anvendelse paa Tillægsbevillingslovene, der maae betragtes som integrerende Dele af Finantsloven, som Tillæg til den — at dette Prærogativ burde udvides til lige Love. Efter hvad den ærede Minister iaften har bemærket, vilde der, naar vi lode denne Paragraph blive staaende, finde en fuldkommen Anerkjendelse Sted fra vor Side af, at dette Prærogativ ligefrem kom til Anvendelse paa Alt, hvad man behager at kalde finansielle Love. Den ærede Forslagsstiller har allerede gjort opmærksom paa, at det kun var en tarvelig Trøst at faae en saadan almindelig theoretisk Anerkjendelse af, at saadanne Love ligesaa godt kunne forelægges her som paa et andet Sted. Jeg maa tilstaae, at det var en endnu tarveligere Trøst, den ærede Minister gav os, ved at henvise til Loven om Stabilitet; thi naar han har sagt, at der var god Grund til at forelægge alle finansielle Love for Folkethinget, selv om der ikke var nogen grundlovmæssig Nødvendighed derfor, da der der fandtes et større Overblik, saa har han sat en ligefrem Taxt med Hensyn til det Overblik, han i finansielle Sager tilfjender Landstthinget, nemlig 300 Rd. Hvad der imidlertid forekommer mig at være aldeles afgjørende, er, at hvad man end vilde mene om Sagens Stilling i det Hele paa et andet Stadium, forekommer mig ikke fornødtigt at kunne siges nu i den Skikkelse, hvori Sagen her foreligger. Det er rigtigt, at Alle, der have